

Reïna: «La paraula 'amor' ens defineix, però és un 'amor' amb ironia»

El quartet mallorquí, guanyador del Sona9 2020, debuta avui amb 'Arts marciais'

Reïna | Michal Novak

El quartet manacorí **Reïna** és el mascaró de proa del nou pop balear amarat de cançons nues i sons oberts. El debut del guanyador del Sona9 2020, *Arts marciais* (U98 Music, 2021), l'ha produït Lluís Cabot entre Mallorca i Catalunya, i avui mateix veu la llum. La dolça veu de Carme Vives es deixa acaronar per la guitarra de Pere Amer, el baix de Biel Riera i la bateria d'Adrià Mayordomo per interpretar deu temes de base amorosa amb ritmes moderns i seductors. I és que l'escena illenca està de moda gràcies al retorn d'**Antònia Font**, el camí obert per **Maria Jaume** i **Da Souza** i emergents com **Alanaire** i **Maria Hein**.

Si haguéssiu de triar una paraula o una idea per definir el disc, quina seria?

Pere Amer: La paraula 'amor' defineix molt el disc, però un amor entre cometes. Vull dir amor amb ironia, un amor mal duit.

Per què el títol d'Arts marciais'?

Carme Vives: Va ser la primera cançó que vàrem escriure com a grup i ens agradava molt, però finalment la vàrem descartar per al disc. I com que el nom ens atreia tant, ha estat una manera de

fer-li un homenatge.

En aquest primer treball us heu permès experimentar. En quin sentit?

Biel Riera: Les cançons sempre parteixen d'una lletra, una melodia i uns acords. Com que ens hem ajuntat, a l'hora de crear les cançons ens hem permès jugar una mica. Per exemple, hem provat ritmes de bateria amb una línia de baix que ens recordaven artistes o cançons que ens agradaven. I així ha estat amb tots els temes. El resultat és que tenim una cançó amb guitarres distorsionades i una bateria molt més mecànica, i altres on el baix aporta un ritme més ballable? Hem provat i jugat en totes les cançons.

P.A: Tots es temes giren al voltant de la melodia que crea la veu i a partir d'aquí hem anat construint els arranjaments que sonen pop, bossa nova o tenen més distorsió. Tot plegat ha estat seguint l'instint que la cançó ens suggeria a cada moment.

C.V: Esteim molt orgullosos del resultat perquè cada tema aporta quelcom nou, però alhora el disc sona molt cohesionat. Aquest era l'objectiu i diria que al final l'hem aconseguit de manera plena.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=8Mt5tAGRUcU>

Per gravar heu tingut l'ajuda a la producció de Lluís Cabot (Da Souza), que ja és un referent de la nova escena illenca.

B.R: Ha estat tot molt fàcil. De fet, quan va sonar el tema "Tendrum" a iCat, que era part de les proves del Sona9 a Bucbonera Studios, ell es va posar en contacte amb nosaltres i ens va dir que li feia ganes produir qualche cosa més enllà dels seus projectes, com ha fet amb **Maria Jaume**. La veritat és que ha anat molt bé i la millor part és que des del primer moment hi va haver molta confiança i molt bona relació, de manera que tot va ser molt fluid. En general ha fet una feina molt ben feta i fins i tot tenim algunes cançons que eren molt dubtoses i finalment les inclourem al disc perquè han passat per les seves mans i les ha acabat de polir.

P.A: En Lluís Cabot ens ha fet la producció i també l'assessorament emocional durant la gravació. Ens ha ajudat molt.

Heu trobat l'equilibri com a banda?

B.R: Sí, esteim còmodes perquè no som ni el grup d'una sola persona ni un grup exageradament ampli en el qual ningú sap què ha de fer. Tots anam proposant el que més mos agrada, però generalment les lletres solen partir d'una idea meua, després en Pere o na Carme hi posen música i tots junts les muntam en els assajos. En aquests aspectes hem trobat un bon equilibri entre tots quatre, però tampoc no tancam la porta a altres propostes que mos puguem fer entre nosaltres.

P.A: El que hem vist, i d'això n'esteim molt contents, és que per fer la feina col·lectiva del grup cal organitzar-se molt bé i nosaltres ho hem aconseguit. A més, no hi ha una persona carregada amb molta feina, ens hem repartit totes les tasques i confiam entre noltros. Per exemple, n'Adrià s'encarrega de les portades i ens demana opinió, però tenim plena confiança en el seu criteri.

D'on surt la portada del disc?

P.A: N'Adrià estudia Belles Arts i va tenir un parell d'idees que ens van agradar, així que vam partir de les seves il·lustracions. A més, el disseny és obra de Tomeu Mulet, que també és el cantant de **Polseguera i Beach Beach**.

B.R: Farem el mateix que amb al doble senzill *Coneixement del medi* (autoeditat, 2020), on cada cançó tenia una portada, però ara serà amb els dibuixos de n'Adrià.

LA FORÇA D'UN HURACÀ

Per a qui encara no coneixeu la vostra història, com va sorgir Reïna?

P.A: Per casualitat. Feia un parell d'anys que estàvem inactius amb el grup anterior, **Galindons**, però tots anàvem pensant en idees noves perquè mai no ens hem aturat de fer música. Un bon dia vàrem quedar amb na Carme Vives, tal com deia, per casualitat. Després d'un dinar vàrem anar a ca nostra, vàrem treure la guitarra i ja va sortir una primera cançó a duet, "Huracans". Amb en Biel Riera de seguida vàrem veure que aquest projecte ens podia engrescar. I com que sempre havíem

tocat junts, no ens va venir cap altra persona al cap que n'Adrià Mayordomo per tocar la bateria, perquè el coneixíem i nos hi sentíem còmodes. Però llavors no vàrem imaginar mai tot el que ens ha passat...

Què en queda, de Galindons?

B.R: Va ser el nostre primer projecte com a trio, però no n'han quedat gaire coses concretes. En aquella etapa vàrem començar a fer feina i d'aquella experiència n'hem conservat el que més ens agradava. Ens queda el fet d'haver-nos conegut i saber com tocam junts... Però en la nova etapa amb **Reïna** provam coses noves.

C.V: Crec que aquesta experiència anterior els ha ajudat a saber estar damunt l'escenari. Jo, per exemple, abans de **Reïna** no havia fet res seriós i hi havia moltes coses que no m'havia plantejat. En canvi ells ja sabien què volien? A més, el fet que el projecte hagi tingut continuïtat penso que ha estat també fruit de la casualitat. Al final tots hem encaixat a **Reïna**.

Reina Foto: Michal Novak

Com a primera experiència, Carme, no ha estat gens malament!

C.V: Fins llavors havia cantat només alguna vegada davant de públic, fent versions, tot i que ja m'agradava cantar i tocar la guitarra. Però, per exemple, de cançons pròpies només n'havia escrit una o dues i tancada a sa meva habitació. Quan els vaig conèixer tot va sortir de manera molt natural.

Quan vau decidir apuntar-vos al Sona9?

C.V: Va ser un dia a can Pere que estàvem xerrant sobre na **Maria Jaume** i per casualitat vàrem mirar les bases del concurs perquè ella havia guanyat el premi de la darrera edició. I ens vam adonar que el termini acabava al cap d'una setmana. En aquell moment ja havíem acabat un parell de cançons i vàrem decidir apuntar-nos-hi. Tot just acabàvem de sortir de la quarantena i va ser una bona manera de poder fer alguna cosa. Aquella setmana vàrem quedar cada vespre, perquè encara teníem classes i ens vàiem de vuit a deu per fer les maquetes. Va anar tan just que les vàrem poder enviar en el darrer minut.

Reïna, en directe a la final del Sona9 2020 a La Mirona Foto: Carles Rodríguez

Com va ser el procés de gravació d'aquelles primeres cançons?

P.A: Ho vàrem fer tot a ca nostra. Teníem una targeta de so i ho vàrem gravar de manera rudimentària. Tot i això, vàrem voler demanar ajuda a uns amics, Joan Puerto (**Modern York**) i Toni Gelabert (**Galindons**), que ens varen assessorar. I a més ens varen animar, perquè estàvem indecisos. La veritat és que sentim una mica de vergonya quan escoltem les maquetes, perquè van ser només per presentar-nos al Sona9 i no sonaven gaire bé.

Podríem dir que varen ser els vostres primers embrions de cançons?

P.A: Sí, perquè vàrem pensar que després ja ho gravaríem a un estudi professional, però al final són cançons que han sonat moltíssim a les ràdios i en algun lloc encara se senten... I ens fa empegueir perquè algunes estan mal gravades o fora de temps.

Quin record en teniu i com valorau el pas pel concurs Sona9?

P.A: La veritat és que ho recordam com una situació molt estranya, no enteníem gaire què estava

passant, perquè realment nosaltres ens acabàvem de crear com a banda i la interacció social aquells dies era molt pobre. Per contra, el grup havia estat tancat dins una habitació fent feina i ens vàrem sentir molt contents que el Sona9 valoressin unes cançons que havíem gravat noltros quatre sols. Va ser un procés que vàrem viure d'una manera molt accelerada.

Reïna al programa televisiu 'Sona9'

Us esperàveu guanyar?

C.V: Després de superar un parell de fases jo m'ho vaig començar a plantejar, però al principi no tenia cap esperança. Record que xerràvem del concurs i era la típica que els deia ben convençuda: "Però com voleu que guanyem?". No m'ho esperava gens. I això fins que vàrem passar a la fase final, i llavors ja ens ho vàrem plantejar seriosament.

En aquell moment éreu un grup nou i vau passar per una experiència en què havíeu de preparar directes, gravar una cançó en un estudi o interpretar un acústic. Us va canviar molt com a grup?

P.A: Ha estat un procés d'aprenentatge. Hem après molt en un any sobre com gravar un disc i també sobre la indústria musical i el seu funcionament... A més, hem hagut de prendre moltes decisions, i hem xerrat molt per pensar bé què volíem i tenir les coses clares.

B.R: Hem canviat molt i crec que ha estat cap a bé. El concurs dura uns quants mesos, des que ens vam presentar a la primavera fins a la final que va ser a la tardor, però a mesura que anàvem tocant vàrem anar aprenent. I també ha canviat la manera de fer les coses dins mateix del grup; ara fem feina junts, però cadascú té el seu paper.

Com es fa una cançó a Reïna?

B.R: Hi ha mil maneres de fer una cançó i n'hem provat moltes, però ara hem definit els conceptes de com compondre, què pot aportar cadascú i com ho ajuntam tot, com assajam i com ens

presentam al públic.

Carmes Vives (Reïna) a Bucbonera Studios Foto: Arxiu

El premi del Sona9 era la gravació d'un EP, però Reïna heu anat una mica més enllà i un any després ja teniu el primer disc.

B.R: El premi del Sona9 era la gravació i la mescla de quatre temes, a més d'una gira de concerts, i vàrem decidir utilitzar els dies que teníem disponibles a Bucbonera Studios a Caldes de Montbui només per gravar. Tot el que va quedar pendent ho vàrem enregistrar als Estudis Favela de Palma i nosaltres ens hem encarregat de finançar la resta per fer les mescles. Al final encara vàrem fer un parell de cançons més i arranjaments pendents.

P.A: Podríem dir que la base del disc la vàrem gravar a Bucbonera, i la resta de detalls per acabar de perfilar el disc, a Favela. Les mescles les vàrem portar a Panxii Badii, i Víctor García ha estat l'encarregat de la masterització final del disc.

Com resumiríeu l'àlbum?

B.R: *Arts marciais* és un àlbum de pop de tota la vida, molt melòdic, amb estructures intuïtives i pensat per tocar amb banda, sense afegir-hi gaire capes.

P.A: Sí, el conjunt del disc és molt complet. Totes les cançons són pop, però cadascuna té dinàmiques molt diverses i d'aquest resultat n'estem molt contents. Hi ha tempos diferents i també algunes experimentacions que no havíem provat mai.

C.V: Tenim ganes que la gent el pugui escoltar perquè per noltros serà el moment en què, d'alguna manera, les cançons es convertiran en realitat, i seran veritat. Aquest punt també voldrà dir que ja es coneixerà el nostre primer projecte i que podrem presentar-lo en directe, que és el que ens fa més ganes.